

Komentář k evangelium: Radost, která mění svět

Evangelium a komentář ke 4. neděli Velikonoční (cyklus B). Dobrý pastýř dává život, poznává ze srdce, volá k jednotě. Takový je Kristus a takový chce, abychom byli i my. Jedině tak totiž můžeme zakusit skutečnou svobodu. Svobodu Božích dětí, svobodu Ježíše Krista, svobodu velkorysého dávání. Ježíš, který je radost, svým darem mění svět a my s ním máme radost měnit svět.

21.04.2024

Evangelium (Jan 10,11-18)

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý!
Dobrý pastýř dává za ovce svůj život.
Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a
jemuž ovce nepatří, (jak) vidí
přicházet vlka, opouští ovce a dává
se na útěk – a vlk je uchvacuje a
rozhání – vždyť (kdo) je najatý za
mzdu, tomu na ovcích nezáleží. Já
jsem dobrý pastýř; znám svoje (ovce)
a moje (ovce) znají mne, jako mne
zná Otec a já znám Otce; a za ovce
dávám svůj život. Mám i jiné ovce,
které nejsou z tohoto ovčince. Také ty
musím přivést; a uposlechnou mého
hlasu a bude jen jedno stádce, jen
jeden pastýř. Proto mě Otec miluje,
že dávám svůj život, a zase ho přijmu
nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít,
ale já ho dávám sám od sebe. Mám
moc (život) dát a mám moc ho zase

přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

Komentář

Obraz dobrého pastýře byl Ježíšovým posluchačům dobře znám. Ve Starém zákoně byli Mojžíš a David předtím, než je Bůh povolal za pastýře svého lidu, pastýři stád. Později, během vyhnanství, mluvil Ezechiel o Bohu samotném jako o pastýři svého lidu: „Jako se pastýř stará o své stádo (...), tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase“ (Ez 34,12). Ježíš oznamuje, že tento den nastal. On sám se představuje jako dobrý pastýř. Je Bohem, který se stal člověkem, bdí nad lidmi, shromažďuje je do rodiny, do rodiny Božích dětí, živí je vlastním tělem, aby měli věčný život.

V této řeči o Dobrém pastýři se Ježíš zjevuje takový, jaký je, a říká nám, kam nás chce vést. Chce, abychom se

i my stali dobrými pastýři v našem každodenním životě. Ježíš o pravém pastýři říká tři věci: pokládá svůj život za ovce; zná je a ony znají jeho; a přichází, aby žily v jednom stádu, v jedné rodině[1].

Za prvé, pastýř pokládá svůj život za své ovce.

Tajemství kříže je středem Ježíšova života. Kristus se zbavil své důstojnosti, své božské slávy, obul se do našich bot – do bot lidskosti, bolesti, utrpení, osamělosti, opuštěnosti, připodobnil se nám ve všem kromě hříchu –, nechal se ponížít až k smrti na kříži, a tak se daroval každému z nás. V každé eucharistii nacházíme jeho, Krista, Dobrého pastýře, který se plně zpřítomňuje, bere nás do svých zraněných rukou, žehná nám, zvedá nás, bere nás pokaždé na svá ramena a dává nám sám sebe za pokrm. A dělá to právě pro nás, aby vstoupil do

nejhlubšího nitra naší lidské skutečnosti, aby sdílel celou naši existenci a uzdravil ji. V každé eucharistii nám dává své tělo, které se vydává, a svou krev, která se vylévá. Dává nám svou schopnost darovat se až do konce. Eucharistie nekončí přijímáním. Chce, abychom každý den žili se srdcem živého těla: chce, abychom svůj život dávali za druhé.

Za druhé, pastýř zná své ovce a ovce znají jeho.

Poznání Ježíše není formální poznání. Vztah, který s námi chce mít, není obyčejný, neosobní, suchý vztah. Je to vztah lásky, poznání, které vychází ze srdce. Ježíš nás zná, má nás ve svém srdci. Srdce zraněné, probodené láskou, které na nás volá: „Neschovávej se, pojď ke mně, neunavuj se, dotkni se mě, miluji tě“. A když se k němu přiblížíme, když vstoupíme do jeho srdce, dává nám

své vlastní, abychom mohli cítit s jeho vlastním srdcem.

Žádá nás, abychom milovali jako On, abychom poznávali druhé jako On: srdcem. V eucharistii nám dává své tělo, abychom mohli milovat jeho srdcem.

Nakonec pastýř shromažďuje k jednotě.

Kristus nezemřel za některé, ale za všechny lidi všech dob. A pokračuje v tom každý den a hledá nás.

Uprostřed našich životů, na ulicích a náměstích, když pracujeme nebo odpočíváme, když jsme s rodinou nebo přáteli, v našich bolestech a utrpeních, v našich úspěších a neúspěších. Přímo tam, kde žijeme, abychom žili Kristovým srdcem. Při každé eucharistii nás vkládá do svého kněžského srdce, abychom ho chválili, děkovali mu, prosili o odpuštění a děkovali. Dává nám srdce katolické, univerzální. Dobrý

pastýř dává život, poznává srdcem,
shromažďuje v jednotě.

Takový je Ježíš a takový chce,
abychom byli i my. Jen tak můžeme
poznat pravou svobodu, svobodu
Božích dětí, svobodu Ježíše Krista,
svobodu velkorysé oddanosti.

Ježíš, který je radost, mění svět svým
dáváním a my s ním máme radost
měnit svět.

Luis Cruz

[1] Srov. Benedikt XVI, Homilie Mše
svaté při kněžském svěcení, 7 května
2006.

Luis Cruz // Photo: Pexels -
Gustavo Fring

.....

komentar-k-evangeliju-radost-ktera-
meni-svet/ (20.02.2026)